

РЕШЕНИЕ

№ 7329

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9268** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. началник

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, подадена чрез юрк. П., срещу решение № 1474 от 29.03.2023 г., постановено по НАХД № 8277/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 133 състав, с което е отменен електронен фиш серия К № 5421428, издаден от СДВР, с който за нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП на И. Я. К., е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50 лева.

В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. А., поддържа жалбата и моли да бъде отменено решението на СРС. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Ответникът – И. Я. К., чрез адв. Л., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, като бъде присъдено адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38, ал.1 ,т. 3 от Закона за адвокатурата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и моли решението да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

СРС е установил от фактическа страна следното:

С ЕФ, серия К № 5421428 на ответника по касация - И. Я. К., в качеството ѝ на законен представител на „КИШКОВ И КО“ ЕООД, на основание чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева, за това, че на 02.09.2021 г. в 11: 15 часа, в [населено място], се е движила с лек автомобил "Нисан Х Т." с рег. [рег.номер на МПС] по „Околовръстен път“ при № 174, с посока на движение от [улица]към [улица], със скорост на движение от 97 км/ч, при въведено ограничение на скоростта с пътен знак В26 до 80 км/ч, с което е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 2 вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Нарушението е установено и заснето с АТСС „TFR1-M № 619“.

Процесният лек автомобил към тази дата бил собственост на "ОТП ЛИЗИНГ" ЕООД (предишно име "СОЖЕЛИЗ-БЪЪЛГАРИЯ" ЕООД), с представляващ М. Р. К., с изрично посочен в СРМПС ползвател "КИШКОВ И КО“ ООД, чийто представляващ и управител е жалбоподателката К.. Автомобилът бил предоставен за ползване на "КИШКОВ И КО“ ООД въз основа на договор за финансов лизинг от 02.10.2017 г., сключен между собственика и ползвателя (видно от заявлението от М. К. – л. 32 от делото на СРС).

Първоначално за описаното нарушение бил издаден ЕФ серия К № 5287081, с който бил санкциониран М. К., като представляващ "ОТП ЛИЗИНГ" ЕООД. Съдържанието на този ЕФ достигнало до знанието К. след справка в СДВР – ОПП на 27.09.2021 г. (по данни на пълномощника му), който на 04.10.2021 г. подал заявление до ОПП – СДВР, с което представил копие от договора за финансов лизинг от 02.10.2017 г. и копие от СРМПС – част 1, като декларирал, че процесният автомобил е даден за ползване на "КИШКОВ И КО“ ООД по силата на договора и поискал издадения срещу него ЕФ да бъде анулиран. Така първоначално издадения ЕФ бил анулиран (с отбелязване в горния му десен ъгъл), като бил издаден процесния ЕФ срещу ответника по касация – И. К..

С процесния съдебен акт е отменен ЕФ серия К № 5287081.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени доказателства и въз основа на тях е приел, че от обективна страна е осъществен съставът на административното нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, изразяващо се в неизпълнение на задължението при избиране на скоростта на движение на МПС да не се превишава максимално допустимата скорост, въведена за конкретния участък с пътен знак В26, която от доказателствата по делото се установява, че е 80 км/час, а превишението в случая е със 17 км/ч. В тази връзка съдът е приел, че АНО правилно е квалифицирал нарушението, като не е и налице

несъответствие между фактическото описание и правната му квалификация.

Според решаващия състав обаче незаконосъобразно била ангажирана отговорността именно на жалбоподателката К., тъй като от доказателствата по делото не се установявало наличието на законовите предпоставки за анулиране на предходния ЕФ, издаден за същото нарушение. М. К. не е подал декларация, която да съдържа данни относно лицето, извършило нарушението, както и не е представил копие от неговото СУМПС. Съдът е отбелязал в решението си, че разпоредбата на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП изисква да се посочи конкретното физическо лице, управлявало автомобила на процесната дата и час, поради което не била и налице законова празнота в тази посока. Въззивният съд е приел, че „предоставянето "за ползване" на МПС на юридическо лице е невъзможно фактическо действие и неправилна правна конструкция, т.к. МПС винаги се ползвало от физическо лице и собственикът му следвало да е наясно юридическото лице владеец на кое физическо лице предоставя за ползване собственото му МПС във всеки един момент, което не е невъзможно.“

Решението е валидно, допустимо, но неправилно.

Настоящият състав не споделя изводите на СРС, че установеното и заснето с АТСС „ТFR1-М № 619“ нарушение не е доказано от субективна страна и незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на представляващия дружеството лизингополучател – И. К..

От доказателствата по делото е видно, че собственик на процесния автомобил е „Сожелиз-България“ ЕООД, а негов ползвател е „КИШКОВ И КО“ ООД. В случая собственикът е предоставил превозното средство за ползване по силата на лизингов договор, чийто управител и законен представител е касаторът. Правната уредба на договора за лизинг се съдържа в разпоредбите на чл. 342 – 347 от Търговския закон. Съгласно разпоредбата на чл. 342, ал. 2 от Търговския закон с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. Рискът от случайното погиване или повреждане на вещта при финансов лизинг е за лизингополучателя, като лизингодателят има задълженията на наемодател съгласно чл. 230 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Лизингополучателят има задълженията на наемател съгласно чл. 232 и чл. 233, ал. 2 ЗЗД, както и задължението да върне вещта след изтичане срока на договора, като има право да придобие вещта по време на договора или след изтичане на срока му. Видно от приложеното СРМПС /л. 35/ „КИШКОВ И КО“ ООД е вписан като ползвател, в съответствие с разпоредбите на ТЗ, касаещи финансов лизинг. Ето защо и при правилно приложение на разпоредбата на чл.188 ЗДвП процесният ЕФ е издаден срещу И. К. в качеството ѝ на лице /законен представител на „КИШКОВ И КО“ ООД/ управлявало на посочената в ЕФ дата, час и място лекия автомобил.

Именно с цел да се избегне ангажиране отговорността на лизингодателя за нарушения, които са извършени от лизингополучателя или от физическо лице, на което юридическото лице-лизингополучател е предоставило фактическото управление на автомобила, лизингодателят се е възползвал от предоставената правна възможност в свидетелството за регистрация на МПС изрично да бъде посочен лизингополучателят – ползвател на автомобила. Противно на нормалната житейска логика е лизингодателят да разполага с информация и да може да посочи към конкретен момент кой е управлявал превозно средство – негова собственост, но ползващо се трайно и постоянно от трето лице – лизингополучател. Единствено у

ползвателя на автомобила е възможно да съществува, респективно – да се търси знание кое е лицето, управлявало към конкретен момент процесния автомобил.

Нормата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП следва да се тълкува във връзка с тази на чл. 188, ал. 1, изр. 1 ЗДвП, която урежда алтернативност в субекта на отговорността (собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство). Това тълкуване е съобразено и с целта на регламентираната в закона процедура по установяване на действителния извършител на конкретното нарушение посредством подписване на декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП - да бъде наложено наказание и да бъде санкциониран този, който е извършил конкретно административно нарушение, а не да се санкционира собственикът, респективно ползвателят на автомобила, без същият да е извършил административното нарушение. В случая управителят на „КИШКОВ И КО“ ООД, което дружество е регистриран ползвател на автомобила, не е подал декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП в изискуемия срок, в която да посочи действителния извършител на нарушението, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на неговия законен представител. В този смисъл са и решенията на АССГ по адм. д. № 13851/2019 г., адм. д. № 12047/2020 г., адм. № 7799/2022 г.

Нарушението е безспорно доказано и от обективна страна. Процесният фиш съдържа всички изискуеми реквизити съобразно нормата на чл. 189, ал. 4, включително и описание на извършеното нарушение – управление на МПС със скорост над разрешената. Същото е установено с годно техническо средство, като приложените снимки, съгласно чл. 189, ал. 15 от ЗДвП са годни веществени доказателства. За нарушителя е било абсолютно ясно какво нарушава, къде е извършил нарушението и какво е било дължимото поведение от последния.

Извършеното нарушение разкрива типична, а не по-ниска степен на обществена опасност на деяние от този вид, поради което случаят не може да бъде квалифициран като „маловажен“. След извършена служебна проверка настоящият състав констатира, че в рамките на едногодишния срок, предвиден в т. 33 от §6 на ДР на ЗДвП, ответникът по касация е бил санкциониран за извършено нарушение на 04.11.2021 г., за което му е издаден ЕФ серия К № 5403695 за управление на МПС със скорост 71 км/ч, при разрешена скорост 50 км/ч, за което му е наложена глоба в размер на 100 лева. Същият е бил потвърден с решение № 685/21.04.2023 г. по а.н.д. № 3806/2022 г. на Районен съд – Пловдив, което е оставено в сила с решение № 1797 от 23.10.2023 г. по канд № 1534/2023 г., постановено от АС – Пловдив. Освен това в случая се касае за нарушение на правилата за движение по пътищата, регламентиращи обществените отношения за защита безопасността и здравето на гражданите и превишаването на скоростта за движение в населено място, което не разкрива белезите на маловажност. Предвид изложеното, касационната жалба е основателна, а обжалваното решение-неправилно. Същото следва да бъде отменено и вместо него следва да бъде постановено друго по съществуто на спора, с което електронният фиш да бъде потвърден, като законосъобразно издаден.

С оглед изхода на спора в полза на касатора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София-град, XVI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1474 от 29.03.2023 г., постановено по НАХД № 8277/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 133 състав и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К № 5421428, издаден от СДВР, с който за нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, на И. Я. К. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50 лева.

ОСЪЖДА И. Я. К., ЕГН – [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.